

16de Møde.

Onsdag den 27. Oktober Kl. 11.

Formanden: Jeg tillader mig at henvende Tingets Opmærksomhed paa, at der til Rigsdagens Udvalg til Afvikling af de overordentlige Foranstaltninger vil være at vælge:

1 Medlem i Stedet for Konsul Nørgaard, der ikke længere er Medlem af Landstinget, og

1 Medlem i Stedet for Folketingsmand Gamborg, der har ønsket at udtræde af Udvalget.

Endvidere:

en 1ste Stedfortræder i Stedet for Gaardejer Jørgen Hald, der ikke længere er Medlem af Landstinget, og

en 1ste Stedfortræder for Landstingsmand Piper i Stedet for Folketingsmand Ulrich, der ikke var Medlem af Folketinget fra 6. Juli til 21. September d. A. og derfor har ophørt at være Medlem af Udvalget.

Disse Valg vil være at foretage af det i Henhold til Grundlovens § 45 nedsatte Fællesudvalg.

Den første Sag paa Dagsordenen var:

Eventuelt: Tredie Behandling af Forslag til Lov om Tillæg til Lov Nr. 489 af 12. September 1919 om Statens Tjenestemænd. (Statshospitalet i Sønderborg og Sindssygehospitalet i Vedsted).

(Anden Behandling findes i Tidenden Sp. 514).

Der var ikke stillet Ændringsforslag.

Formanden: Denne Sag kan kun med Tingets Samtykke foretages i dette Møde, men hvis ingen gør Indsigelse, betragter jeg Samtykket som givet. (Ophold). Det er givet.

Lovforslaget sattes til Forhandling.

Ingen bad om Ordet.

Lovforslaget (se Tillæg C.)

vedtoges enstemmigt med 84 Stemmer.

Formanden: Lovforslaget vil blive oversendt til Landstinget.

Den sidste Sag paa Dagsordenen var:

Fortsættelse af første Behandling af Forslag til Finanslov for Finansaaret fra 1. April 1921 til 31. Marts 1922.

Forhandlingen genoptoges.

Sven: Den Strejkeuro, der er kommet over Samfundene, har ogsaa bredt sig til et saa fredssommeligt Folkefærd som Sagførerne. Man har set, at Sagførerne har vedtaget en Proklamation, der i sig indebar som Konsekvens en formelig Strejke overfor Staten. Det er en højst beklagelig Form, man her har valgt. Jeg maa som Sagfører og Medlem af dette Ting sige, at det er et Forhold, som man fra Lovgivningsmagtens Side aldeles ikke kan finde sig i. I det Øjeblik, man fra Sagførerstandens Side proklamerer Strejke, maa den nødvendige Konsekvens være, at Tingene træffer de nødvendige Forholdsregler til at bryde en saadan Strejke. Man kan naturligvis ikke finde sig i, at en enkelt Stand søger at bringe Samfundets Hjul til at standse, selv om det kun er paa et enkelt Punkt. Jeg kan tilsige Støtte fra vor Side, hvis en saadan Strejke skulde blive til Virkelighed; vi er beredte til at være med til at træffe de nødvendige Forholdsregler, hvis Retsplejeloven ikke allerede skulde indeholde de fornødne Sikkerhedsventiler. Men maa man end tage Afstand fra den Form, der er valgt, kan det dog ikke nægtes, at det Krav, Sagførerne har rejst om Adskillelse mellem Retsbetjentfuldmægtigenes Stilling som Statsfunktionærer og deres Adgang til samtidig at udøve privat Virksomhed, er et gammelt Krav, som ikke er et specielt Sagførerkrav, fordi Sagførerne kunde have Interesse i, at Retsbetjentfuldmægtigene ikke havde Adgang til at konkurrere med dem, men et Krav om, at Retten skal være ganske uafhængig. Det er netop det, der er Sagen, at under den nuværende Ordning kan Domstolene meget let i hvert Fald faa Skær af ikke at være saa upartiske, som de burde være. Naar Sagførernes Taalmodighed endelig er bristet, skyldes det sikkert, at de er blevet behandlet paa en efter min Mening noget langsommelig Maade fra Myndighedernes Side. Allerede